

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 957/2023
17.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Вукосава Глушчевића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Вукосава Глушчевића, адвоката Николе Јоловића, браниоца окривљеног Верољуба Томашевића, адвоката Милана Дробњаковића и браниоца окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвоката Далибора Катаначевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 13К.бр.642/21 од 24.11.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 305/23 од 18.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 13К.бр.642/21 од 24.11.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 305/23 од 18.04.2023. године и то: браниоца окривљеног Вукосава Глушчевића, адвоката Николе Јоловића, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и браниоца окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвоката Далибора Катаначевића, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Вукосава Глушчевића, адвоката Николе Јоловића, браниоца окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвоката Далибора Катаначевића, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Верољуба Томашевића, адвоката Милана Дробњаковића у целости, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 13К.бр.642/21 од 24.11.2022. године, оглашени су кривим окривљени Бојана Бојовић, Василије Драгаш, Верољуб Томашевић, Вукосав Глушчевић и Дејан Спајић, да су као саизвршиоци извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана

246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, па је окривљена Бојана Бојовић осуђена на казну затвора у трајању од 5 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2018. године, време проведено на издржавању казне у периоду од 15.06. до 08.12.2021. године, као и притвор од 08.12.2021. године па до даље одлуке суда, окривљени Василије Драгаш на казну затвора у трајању од 4 године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2018. године до 05.03.2021. године, окривљени Верољуб Томашевић на казну затвора у трајању од 5 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2018. године до 05.03.2021. године, као и време трајања мере забране напуштања стана од 05.03.2021. године до 04.03.2022. године, окривљени Вукосав Глушчевић на казну затвора у трајању од 5 година и 10 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2018. године па на даље и окривљени Дејан Спајић на казну затвора у трајању од 5 година и 2 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2018. године па надаље. Истом пресудом окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета прецизно наведених у изреци првостепене пресуде и одлучено је о трошковима кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 305/23 од 18.04.2023. године, одбијене су, као неосноване, жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, жалбе окривљеног Вукосава Глушчевића и његовог браниоца адвоката Николе Јоловића, жалба браниоца окривљеног Василија Драгаша и окривљеног Дејана Спајића и његовог браниоца, адвоката Далибора Катанчевића, жалба браниоца окривљеног Верољуба Томашевића, адвоката Милана Дробњаковића и жалба браниоца окривљене Бојане Бојовић, адвоката Данила Шарића, а пресуда Вишег суда у Београду 13К.бр.642/21 од 24.11.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

-бранилац окривљеног Вукосава Глушчевића, адвокат Никола Јоловић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду или другостепеном суду на поновно одлучивање или да другостепену пресуду преиначи у делу који се односи на окривљеног Вукосава Глушчевића тако да га ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног Верољуба Томашевића, адвокат Милан Дробњаковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине, те списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање и

- бранилац окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвокат Далибор Катанчевић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП и члана 439. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји тако да другостепену пресуду укине и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање о жалбама изјављеним на првостепену пресуду у потпуно измењеном саставу већа, као и да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2.

ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је након оцене навода у захтевима нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Вукосава Глушчевића, адвоката Николе Јоловића у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвоката Далибора Катаначевића у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП су неосновани, док су у преосталим деловима, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Верољуба Томашевића, адвоката Милана Дробњаковића у целости, недозвољени.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Вукосава Глушчевића, адвокат Никола Јоловић указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је тужилац као радњу извршења кривичног дела која је овом окривљеном стављена на терет најпре определио што је критичном приликом управљајући возилом марке Volkswagen Polo које се претходно кретало као пратња возила марке Volvo XC90, стао поред заустављеног возила Volvo XC90 након чега се као сувозач у наведеном возилу упутио ка Београду, али како исте тврдње тужилац није могао да докаже и суд није могао да утврди кретање овог окривљеног закључио је да се кретање окривљеног не може сматрати пратњом возила, да би након тога првостепени суд у изреци интервенисао и приликом описа радње кривичног дела изоставио навод да се окривљени кретао као пратња возила Volvo XC90 и дописао „у циљу даљег преноса опојне дроге“, чиме је по наводима браниоца прекорачена оптужница и учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, док је у ставу 2. истог члана прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела. Из наведене законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље, а самим тим веће криминалне делатности окривљеног на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произилази да је окривљеном Вукосаву Глушчевићу оптужницом стављено на терет да је у саизвршилаштву са осталим окривљенима „...неовлашћено ради продаје преносили супстанцу проглашену за опојну дрогу..“ и у том циљу предузимао радње управљања возилом које се кретало као пратња путничком возилу у коме се налазила опојна дрога, па изменом у изреци пресуде те додавањем речи „у циљу даљег преноса опојне дроге“ што је био и општи циљ предузетих радњи и избацивањем навода да се кретао као пратња возила Volvo XC 90 суд је језички модификовао оптужни акт у складу са утврђеним чињеничним стањем не погоршавајући на тај начин положај окривљеног ни у погледу правне оцене дела ни у

погледу кривичне санкције, те оваквим поступањем није учињено прекорачење оптужног акта како се то неосновано у захтеву за заштиту законитости наводи.

Бранилац окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвокат Далибор Катаначевић у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, на тај начин што је жалба јавног тужиоца на првобитну првостепену пресуду била усмерена само на одлуку о кривичној санкцији, те чињенично стање и пресуда нису оспоравани у односу на окривљеног Дејана Спајића. Међутим, иста је укинута усвајањем жалбе одбране, а суд је у поновном поступку изменио чињенично стање и учинио повреду забране преиначења на штету окривљеног (члан 453. ЗКП), при чему радње које су сада обухваћене оптужницом и изреком пресуде којом су окривљени оглашени кривим садрже потпуно нове радње које нису обухваћене оптужницом и изреком првобитне првостепене пресуде, на који начин је и прекорачена оптужба.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвоката Далибора Катаначевића, суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 453. ЗКП, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног суда јасно произилази да се пресуда не сме изменити на штету окривљеног у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције уколико је жалба изјављена у корист окривљеног.

Против претходне првостепене пресуде Вишег суда у Београду 16К. бр. 249/19 од 05.03.2021. године жалбу је између осталог поднео и Виши јавни тужилац у Београду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, при чему тужилац у жалби оспорава чињенично стање у односу на све окривљене укључујући и Дејана Спајића (страна 896/192 жалбе јавног тужиоца), што говори у прилог чињенице да је и на штету окривљеног Дејана Спајића била поднета жалба те је тужилац био овлашћен да након укидања првостепене пресуде у новом поступку располаже оптужним актом и у складу с тим и прецизира оптужни акт, па су супротни наводи из захтева да се учињена повреда поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП оцењени као неосновани.

Из списка предмета произилази да је у поновном поступку јавни тужилац на главном претресу одржаном 09.11.2022. године прецизирао оптужни акт те додао речи „а које возило се кретало као тзв. „чистач“ ради обезбеђења сигурног преношења опојне дроге“ уместо речи „које се возило претходно такође кретало као пратња возила“, што суштински представља појашњење радње коју су окривљени Дејан Спајић и Василије Драгаш предузимали, у оквиру радње „праћења возила“.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумевало би измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље, а самим тим веће криминалне делатности окривљеног на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне

санкције, а што овде није случај. Имајући у виду да између прецизираног оптужног акта и пресуде постоји подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, по налажењу овог суда неосновани су наводи да је учињена повреда поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Осим тога, оцењује се као неосновано и указивање браниоца да је наведена повреда учињена и тиме што се суд користио комуникацијом окривљене Бојане Бојовић обављеном два дана пре критичног догађаја са бројем за које је утврђено да је корисник Василије Драгаш, пошто цитирана радња не представља саставни део изреке оптужног акта.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, нумерички означава да су побијаним пресудама учињене и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, а које представљају законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнутих повреда бранилац наводи да у побијаним пресудама суд није образложио постојање и испуњеност објективних и субјективних услова саизвршилаштва, нити је утврдио постојање било каквог претходног договора, те како суд у образложењу пресуде не даје никакве разлоге за институт саизвршилаштва, већ само користи граматички облик множине за све радње које чине обележје кривичног дела, бранилац суштински указује да пресуда нема разлога о овим одлучним чињеницама, на који начин указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога бранилац окривљених Дејана Спајића и Василија Драгаша, адвокат Далибор Катанчевић, у захтеву наводи да је приликом одлуке о кривичној санкцији повређен закон на штету окривљених погрешном применом одредбе члана 54. Кривичног закона јер суд није ценио индивидуално кривицу сваког од окривљених, на који начин фактички указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног Вукосава Глушчевића у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да из изреке правноснажне пресуде произлази да се опис директног умишљаја односи на окривљене који су се кретали из правца Љига ка Београду, те како суд за окривљеног Вукосава Глушчевића није могао утврдити кретање, произилази да се овај субјективни део на њега и не односи, што доводи у питање постојање и самог кривичног дела, на који начин бранилац суштински указује да је изрека пресуде неразумљива (члан 438. став 1. тачка 11) ЗКП).

Бранилац окривљеног Верољуба Томашевића, адвокат Милан Дробњаковић је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и члана 3. став 1. ЗКП, јер је одбрана окривљеног цењена на његову штету те повређена претпоставка невиности. Бранилац наводи да су учињене и повреде закона из члана 15. став 2. и 3. ЗКП којим је прописано да је терет доказивања оптужбе на тужиоцу и да суд изводи доказе на предлог странака, при чему је суд одбио да се одреди вештачење исправности возила марке Volvo XC90 како би се утврдило да ли је возило било неисправно или не, као и повреда закона из члана 16. став 4. ЗКП, сходно ком је суд био дужан да непристрасно цени изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврди чињенице које терете или иду у корист окривљеног, а такође и повреда члана 16. став 5. ЗКП, јер је суд сумњу у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примена неке друге одредбе кривичног закона, требало да реши у корист окривљеног. Поред тога бранилац

у поднетом захтеву анализира исказе сведока АА и ББ, врши упоредну анализу тих исказа, пореди их и указује на пропуст суда јер их није довео у везу са исказом окривљеног у коме је појаснио зашто се критичном приликом зауставио и отварао и затварао гепек возила, а такође је указао и на чињеницу да ДНК окривљеног Верољуба Томашевића није пронађен на торбама и пакетима, на који начин бранилац оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 3. став 1. ЗКП, члана 15. ст. 2. и 3. ЗКП, члана 16. ст. 4. и 5. ЗКП, члан 438. став 1. тачка 11) и став 2. тач. 2) и 3) ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтеве бранилаца окривљених у овим деловима оценио као недозвољене.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић